

02
2023

slovo
PRAVDY

Číslo: 02 2023

Ročník: XXII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

“Aby sa naplnilo písmo” (Ján 19:28)

3

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[6] Zakázané ovocie?

6

KRISTOVA OSOBA

[31] Jeho nespochybniteľná smrť [8]

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[6] Jej zjavenie (4)

12

POŽEHNANÝ

[6] Áronovo požehnanie

14

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[10] Izrael - posledné dni súženia a dvaja svedkovia

17

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[14] Boh je dlho zhovievajúci

19

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána [2]

21

Úžasnú Božiu diela: Stvorenie [2]

24

„Učiň si koráb z dreva gófera“

(1. Moj. 6:14)

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

„Aby sa naplnilo Písmo“

(Ján 19:28)

John Bennet

Pre nás, vydavateľov kresťanského časopisu, ktorý sa zameriava na výklad Písma, je to dôležitý text. Jeho kontextom je ukrižovanie Pána Ježiša a predznamenáva jeden zo siedmich výrokov Spasiteľa z kríža.

V predchádzajúcich udalostiach, ako aj v udalostiach na samotnej Golgote, je záznam o splnenom Písme. Spomeňme si, že v záhrade, keď prišli vziať Pána s mečmi a palicami, Matúš zaznamenáva: „Ale toto všetko sa stalo, aby sa naplnili písma prorokov“ (26:56). Pri Judášovej zrade a použití tridsiatich strieborných na kúpu hrnčiarskeho poľa, Matúš opäť zaznamenáva: „Vtedy sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka Jeremiáša“ (27:9). Keď vojaci ukrižovali Pána a rozdeľovali Jeho rúcha, hádzuc los, Matúš hovorí, že sa to všetko stalo, „aby sa naplnilo to, čo povedal prorok“ (v. 35). Toto neboli udalosti, ktoré by mohol organizovať niekto iný ako Boh, zvrchovaný Vládca všetkých vecí.

Keď vidíme Spasiteľa medzi dvoma zločincami, ktorí zaujali miesto najväčších hriešnikov, skeptik by mohol označiť Markovu poznámku: „Vtedy sa naplnilo písmo, ktoré hovorí: „A je počítaný s bezbožnými“ (15:28) za náhodnú, ale keď čítame v 19. kapitole Jánovho evanjelia, že kopija,

ktorá prebodla Spasiteľov bok, bola naplnením Písma, nemôžeme to tak ľahko odmietnuť. Ján nám hovorí: „Lebo sa to stalo nato, aby sa naplnilo písmo: „Jeho kosť nebude zlámaná“ (v. 36).

Aj keď sú to príklady základnej jednoty Písiem, zároveň deklarujú aj svoj božský pôvod, inšpiráciu a autoritu. Všetky prorocké verše Písma týkajúce sa Spasiteľovho života a smrti sa naplnili. Ako ukázali iní pisatelia v tomto časopise, táto skutočnosť môže byť obrovským nástrojom pri snahe osloviť stratených. Prorocké písma ukazujú, že Biblia je Božím slovom pre hynúci svet.

Tento text je však aj pomocou pre všetkých veriacich. Spochybňovanie pravdivosti Božieho slova nie je ničím novým, ale keď v Písme sledujeme prípady, keď Boh podrobne vykreslil budúcnosť a všetky tieto podrobnosti sa naplnili, malo by nás to všetkých naplniť istotou, že Písmu môžeme dôverovať v každej časti nášho života. Rovnako, keď sa dostaneme k textom Písma, ktoré opisujú, čo sa bude diať v nasledujúcich dňoch, môžeme sa na takéto kapitoly a verše pozerat' s istotou. Tak ako Boh dodržal Svoje slovo predtým, dodrží ho aj teraz. Môžeme opakovať slová apoštola Pavla: „Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho ameň, Bohu na slávu skrze nás“ (2. Kor. 1:20).

Veríme, že keď sa začítate do tohto časopisu a článkov, ktoré obsahuje, nájdete v ňom niečo, čo bude pre vaše duchovné požehnanie a vzdelanie, či už to bude slovo povzbudenia alebo výzva.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[6] Zakázané ovocie?

David Petterson

Jeden z najčastejšie citovaných veršov tými, ktorí učia, že veriaci nemôžu mať istotu spasenia, že nie sú vo večnom bezpečí, je Jána 15:6: „Keby niekto nezostal vo mne, vyhodí sa von ako letorast a uschne, a zoberú ich a hodia na oheň, a budú horieť.“ Čo tu Pán Ježiš učí? Ku komu hovorí? Čo znamená „zotrvať v ňom“? A čo znamená byť „spálený“?

O „zakázanom ovocí“ sa hovorí v 1. Moj. 2:17, keď Boh povedal: „Ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť“. Tam bolo zakázané jesť ovocie; v tomto texte je zakázaná produkcia ovocia. Nie že by Boh neposkytol dostatok príležitostí na plodnosť. Koniec koncov, to je želanie Vinohradníka. Ale je možné, aby veriaci po vytrvalom odmietaní zotrvať v Kristovi dospeli do bodu, keď už nemožno očakávať ovocie? K tomuto výkladu vskutku náročného textu sa dopracujeme po tom, ako si najprv rozoberieme niekoľko potrebných detailov.

Identifikácia letorastu

Našťastie nám Pán Ježiš hovorí, kto

sú letorasty. Hovorí: „Ja som vinič, vy ste letorasty“ (Jána 14: 5). Letorasty sú skutoční nasledovníci Krista, nie obyčajní vyznávači. Judáš tu nebol (odišiel v 13:30). Jedenásti, ku ktorým hovoril, boli skutoční veriaci v Pána Ježiša. Vo verši 3 im hovorí, že sú čistí, bez toho, aby dodal: „ale nie všetci“ (keďže Judáš nebol prítomný; 13:30).

Poslušné obecnstvo

Čo znamená „zostať v ňom“? Niektorí učia, že všetci praví veriaci zotrývajú v Kristovi, čo dokazuje ich pravosť. Ak je to tak, prečo by Pán Ježiš nabádal svojich pravých nasledovníkov, aby robili niečo, čo by robili aj tak? Z toho vyplýva, že Kristov nasledovník môže zlyhať, keď v ňom nezostane. V 1. Jána 3:24 sa píše: „Kto zachováva jeho prikázania, zostáva (to isté slovo ako „zotrýva“) v ňom a on tiež v ňom“. Zotrývať v Kristovi teda znamená dodržiavať jeho prikázania. Poslušnosť je predmetom nášho textu (15:10,12,14,17). Ak zotrývať v Kristovi znamená poslúchať Ho, potom je jasné, že veriaci môže zlyhať v zotrývaní v Kristovi.

Potrebné povzbudenie

Pán Ježiš povedal: „Každý letorast, ktorý nenesie na mne ovocia, odrezuje“ (v. 2). Tento výrok sa tiež ťažko interpretuje. Slovné spojenie „na mne“, ktoré sa v Jánovom evanjeliu používa 16-krát, sa v každom prípade vzťahuje na skutočné obecenstvo s Kristom, nie len na ústami vyznávané obecenstvo. Pán Ježiš nehovorí, že letorast, ktorý sa len zdá byť „na mne“.

Aj slovo „nesie“ (v. 2) je prítomné príčastie a možno ho preložiť ako „nenesie“ (Darby, YLT) alebo „teraz nenesie“. Text nehovorí, že letorast nikdy nepriniesol ovocie.

Slovo preložené ako „odrezuje“ je airo (v tomto evanjeliu sa používa 26-krát) a prekladá sa ako „zdvihnúť alebo vziať“ (5:8-9,11-12; 8:59). R. K. Harrison v Novej medzinárodnej štandardnej biblickej encyklopédii poznamenáva, že bolo bežnou praxou s dôkladnou starostlivosťou dvíhať spadnuté vetvy viniča, aby sa mohli zahojiť a nakoniec priniesť ovocie. Je pravda, že existuje viac prípadov, keď sa airo prekladá ako „odobrať alebo odstrániť“. Ale ak vezmeme do úvahy tu uvedený kontext, aká je potreba dnešných dní pre Kristových učeníkov? Práve im v 14:28 povedal, že ich opúšťa, aby odišiel k Otcovi. V priebehu niekoľkých dní mali stratiť svojho vodcu a ich svet by sa obrátil naruby. Ich potrebou bolo povzbudenie, nie hrozby odsúdenia.

V PRIEBEHU NIEKOĽKÝCH DNÍ
MALI STRATIŤ SVOJHO VODCU A
ICH SVET BY SA OBRÁTIL NARUBY.

OTEC, VINOHRADNÍK,
POZDVIHNE (POVZBUDÍ)
KAŽDÉHO UČENÍKA, KTORÝ
NEPRINÁŠA OVOCIE, ABY MU DAL
ĎALŠIU PRÍLEŽITOSŤ PRINÁŠAŤ
OVOCIE.

Aké povzbudenie im dával? Sľúbil im, že Otec, Vinohradník, pozdvihne (povzbudí) každého učeníka, ktorý neprináša ovocie, aby mu dal ďalšiu príležitosť prinášať ovocie. Pán Ježiš povedal, že to robí pre „každý letorast na mne“ (v. 2). Aký vinohradník by odstránil každý jeden letorast, ktorému chýba ovocie? Nie je pravdepodobnejšie, poznajúc charakter nášho Otca, že namiesto toho, aby odstránil letorast, najprv ho pozdvihne, aby podporil plodnosť? Počas niekoľkých nasledujúcich týždňov budú učenici určite sklúčení, no prichádzalo povzbudenie. Uvidia svojho vzkrieseného Pána a ovocie v ich životoch bude potom bohaté!

Stratená príležitosť

Najťažším textom je verš 6. Tu sa výslovne hovorí o letoraste, ktorý „nezostáva vo mne“. Domnievam sa, že Kristus to dáva do kontrastu s letorastom z verša 2, ktorý bol „letorast na mne“. Hovorí o dvoch rôznych letorastoch s dvoma rôznymi výsledkami. Letorast z 2. verša bol letorast v obecenstve s Kristom, ale v tom čase nemusel nutne prinášať ovocie. Bola by poskytnutá podpora, s cieľom poskytnúť ďalšiu príležitosť na produkciu ovocia. Letorast zo 6. verša je veriaci, ktorý nežije v spoločenstve s Kristom a je

„odhodený“ a „spálený“, na rozdiel od toho, aby bol „pozdvihnutý“. Prvý letorast dostáva ďalšiu príležitosť prinášať ovocie, zatiaľ čo druhý letorast teraz túto príležitosť stráca.

Ak zotrúvanie v Kristovi znamená poslušnú spolupatričnosť, nezotrúvanie v Ňom (letorast z v. 6) znamená neposlušnosť a nedostatok spolupatričnosti s Ním. Z tohto názorného zobrazenia jasne vyplýva, že neposlušný veriaci môže v živote dospieť do bodu, keď stratí príležitosť prinášať ovocie pre Otca. Iba náš Vinohradník, ktorý pozná letorasty lepšie ako ktokoľvek iný, vie, kedy k tomu dôjde.

Tento výklad zodpovedá celkovému účelu viniča. Ak náš Vinohradník vidí, že letorasty neustále nemajú ovocie a plytvajú živinami, ktorými ich kŕmi, malo by zmysel tieto letorasty odstrániť, aby tie isté živiny mohli putovať k letorastom, ktoré sú produktívne. Výsledkom by bolo, že Vinohradník by získal ešte viac ovocia. Letorasty, ktoré nezostávajú v Kristovi, sú pre Vinohradníka bez úrody a neužitočné.

LETORASTY, KTORÉ NEZOSTÁVAJÚ
V KRISTOVI, SÚ PRE
VINOHRADNÍKA BEZ ÚRODY
A NEUŽITOČNÉ.

Vyhlásenie, že tieto letorasty sú „spálené“, znie na prvý pohľad tak, akoby títo veriaci boli uvrhnutí do pekla. Predmetom textu je však posvätenie, nie spasenie. Prečo teda hovorí o letorastoch, ktoré

sú „spálené“? Zlomený, odhodený letorast, „vyvrhnutý“, by mohol byť ešte stále zaštepovaný späť a prípadne prinášať ovocie, ale letorast hodený do ohňa a spálený by znamenal, že príležitosť prinášať ovocie bola stratená. Ako sa to uskutoční v živote veriaceho, nie je konkrétne uvedené. Náš Otec nás môže vziať domov smrťou (1. Kor. 11:30), alebo nás môže nechať žiť neproduktívny, na seba zameraný život až do konca našich dní. Tento výklad môže mať zmysel aj v prípade pravých veriacich, ktorých sme poznali a ktorí podali jednoznačné dôkazy o obrátení, vzdorovali Božej trestajúcej ruke a potom žili medzi neobrátenými s malým alebo žiadnym rozdielom. V každom z týchto prípadov je nepresvedčivé tvrdiť, že títo jednotlivci na začiatku nikdy

PRINÁŠANIE OVOCIA NIE JE
LEN TÚŽBOU NÁŠHO OTCA, ALE
AJ VÝSADOU, KTORÚ MOŽNO
STRATIŤ.

neboli spasení. Prinášanie ovocia nie je len túžbou nášho Otca, ale aj výsadou, ktorú možno stratiť.

KIEŽ BY SA NAŠA TÚŽBA
ZHODOVALA
S TÚŽBOU NÁŠHO PÁNA JEŽIŠA:
„V TOM JE MÔJ OTEC OSLÁVENÝ,
ŽE PRINÁŠATE VEĽÁ OVOCIA, TAK
BUDETE MOJIMI UČENÍKMI.“
(JÁNA 15:8)!

KRISTOVA OSOBA

[31]

Jeho nespochybniteľná smrť [8]

David McAllister, Donegal, Írsko

Dôsledky Jeho smrti

V posledných mesiacoch sme sa spoločne zaoberali príčinou a charakterom smrti nášho Pána. Teraz sa pozrieme na dôsledky Jeho smrti.

Dôsledky sú, samozrejme, mnohé a mimoriadne rozsiahle. Ľudské dejiny odvtedy a veky, ktoré prídu, sú všetky ovplyvnené tým, čo sa odohralo na kríži. Pokúsiť sa vymenovať všetky dôsledky, nehovoriac o tom, že by sme o nich diskutovali alebo ich opísali, by bolo obrovským projektom a nič z toho, čo by sme napísali, by nikdy nemohlo úplne vystihnúť výsledky diela na Golgote. V nasledujúcich mesiacoch sa z vôle Pána budeme venovať len niektorým dôsledkom Kristovej smrti.

Tento mesiac sa trochu zamyslíme nad tým, čo Jeho smrť znamenala pre Boha Otca. Nemusíme ísť veľmi do hĺbky, aby sme videli, že to bolo lábe v Otcových očiach. Pavel napísal: „Aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás ako posvätný dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu“ (Efež. 5:2). Pavel nepochybne spája Jeho obeť s príjemnou vôňou obetí z dávnych čias. Takýto opis sa uvádza

pri zápalných obetiach, ktoré Noe prinášal po potope (1. Moj. 8:20-21), a tiež pri niektorých obetiach, ktoré sa stali dôležitou súčasťou poriadku spojeného s uctievaním v stánku zhromaždenia (pozri najmä prvé kapitoly knihy 3. Moj.). Tieto obeť sa Bohu ľúbili nielen preto, že ich prinášanie naznačovalo poslušnosť Jeho ľudu voči Nemu, ale najmä preto, že poukazovali na konečnú, poslednú obeť, obeť Pána Ježiša Krista na kríži. Môžeme si byť istí, že keď sa takéto obeť prinášali v priebehu stáročí, Boh s radosťou očakával čas, keď nájdú svoje naplnenie v smrti Jeho Syna.

Čítame tiež:

„OBETÍ A POSVÄTNÉHO DARU A ZÁPALNÝCH OBETÍ ANI OBETÍ ZA HRIECH SI NEHCEL ANI SI V NICH NEMAL ZÁLUBY, V OBETIACH, KTORÉ SA DONÁŠAJÚ PODĹA ZÁKONA“ (ŽID. 10:8).

To, že tento výrok zahŕňa aj obeť príjemnej vône a nielen obeť za hriech, je zrejmé z toho, že zápalné obeť sa výslovne spomínajú. Protirečí si Biblia, keď uvádza, že tieto obeť boli pre Boha prijateľné, a potom hovorí, že

v nich nemal záľubu? Samozrejme, že nie! Pokiaľ išlo o obeť, prinášali Bohu potešenie - boli typické a prípravné; ale pisateľ listu Židom poukazuje na to, že tieto obeť nemali žiadnu vnútornú účinnosť. Preto samé osebe nikdy nemohli priniesť úplné potešenie Božiemu srdcu.

Čo by mohlo priniesť úplné potešenie Božiemu srdcu? To je to, čo nám pisateľ listu Židom predkladá: „Ustrojil si mi telo“ (10:5). Požehnaný Boží Syn prišiel a povedal: „Hľa, idem činiť, ó, Bože, tvoju vôľu“ (10:9). A túto vôľu uskutočnil Svojou smrťou, ako ukazuje verš 10: „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy“ (10:10). Tu, v tejto obeť raz navždy, a iba v nej, bolo Božiemu srdcu prinesené úplné potešenie.

**TU, V TEJTO OBETI RAZ NAVŽDY,
A IBA V NEJ, BOLO BOŽIEMU
SRDCU PRINESENÉ ÚPLNÉ
POTEŠENIE.**

Pán Ježiš povedal: „Preto ma miluje Otec, že ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal“ (Jána 10:17). Na prvý pohľad sa môže zdať, že ide o zmätočné tvrdenie. Nemiloval Otec Syna už dávno predtým, ako prišiel na zem, aby zomrel? Určite áno. Láska medzi Božskými osobami je večná. Hovorí Pán, že Otec Ho miluje len preto, že položil Svoj život? Určite nie! Otec mal vždy nespočetné dôvody milovať Syna, ale je pravda, že Jeho ochota zomrieť a opäť vziať Svoj život, je jedným z dôvodov Božej lásky - a to závažným.

Všimnime si, že Pán povedal: „Preto ma môj Otec miluje“ (prítomný čas), nie „Preto ma môj Otec bude milovať“ (budúci čas). Vyjadril niečo, čo už bolo pravdou, keď to hovoril. Otec nečakal až do dňa smrti Svojho Syna, aby Ho obdaroval touto láskou; táto láska už bola Jeho. Kedy Pán Ježiš začal byť ochotný prísť a zomrieť? Neexistoval čas, kedy začal byť ochotný. Ten, ktorý je večný, bol vždy oddaný Otcovej vôli a vždy očakával Svoj príchod, aby zomrel. A tak isto, ako táto ochota nemala začiatok, nebol čas, keď Ho Otec začal milovať pre túto ochotu - vždy Ho miloval. Všetko je to spojené s Jeho večnou láskou k Synovi.

Všetko, čo Pán Ježiš robil, kým bol na zemi, bolo podľa vôle Jeho Otca (Jána 6:38) a v Synovi celom mal záľubu (Mat. 3:17; 17:5), no všetko malo svoj cieľ. Plnenie Otcovej vôle Ho priviedlo až na kríž. To sa nám zvlášť opisuje v Jánovom evanjeliu: „Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonil jeho dielo.“ (4:34; pozri tiež 5:36; 17:4). Sotva si dokážeme predstaviť, akú radosť muselo mať Otcovo srdce, keď Ho počulo z križa zvolať veľkým hlasom: „Dokonané je!“ (19:30); radosť, ktorú by nikdy nemohol mať z nespočetného množstva zvieracích obeť, hoci ich On ustanovil a počas stáročí mu ich prinášali mnohí bohobojní svätí.

Aké vhodné sú slová Izaiáša, ktorý napísal: „Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno, bol dlhoveký, a to, čo sa ľúbi Hospodinovi, zdarilo sa v jeho ruke“ (53:10).

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[6]

Jej zjavenie (4)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

ZJAVENIE PRAVDY (POKRAČOVANIE)

Na jazde autom za úsvitu je niečo zvláštne. S blížiacim sa úsvitom sa zdá, že lúče svetlometov takmer nepostrehnuteľne slabnú, pretože obloha začína žiariť prvými stopami dňa. Krajina, ktorá bola zahalená do tmy, sa začne odhaľovať v hmlistých, polopriehľadných tvaroch a potom, ticho a náhle vyjde slnko. Svetlá auta sa zmenšia na bezvýznamnú zbytočnosť a polia, kopce a živé ploty, ktoré sme predtým len tušili, sa odhalia v lúčoch vychádzajúceho slnka.

V 2. Timoteovi 1 Pavel používa takéto obrazy, aby opísal odhalenie božskej pravdy. Uväznený v rímskom väzení, čakajúc na záblesk katovho meča, sa Pavel teší z „nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ktorý zahladil smrť a vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť skrze evanjelium“ (1:10). Apoštol začal vyhlásením, že jeho služba, taká poznačená osamelosťou,

nebezpečenstvom a teraz blížiacou sa smrťou a zjavnou porážkou, bola „podľa“ (v súlade) zaslúbenia života, ktorý je v Kristu Ježišovi“ (1:1). Vysvetľuje a rozširuje svoju dôveru. Jeho istota o budúcnosti sa nezakladá na niekoľkých a slabých zábleskoch o živote po smrti, ktoré poskytuje Starý Zákon. Jóbova istota, že „keď raz toto všetko rozborí moju kožu, potom zo svojho tela uvidím Boha“ (Job 19:26) a Dávidovo očakávanie, že hoci sa k nemu jeho mŕtvy syn nevráti, jedného dňa k nemu pôjde (2. Sam. 12:23), patria k pasážam, ktoré naznačujú, že starozákonní svätí neboli úplne v nevedomosti o tom, čo sa nachádza za hrobom. V najlepšom prípade mali len rozptýlené a prerušované záblesky svetla. Teraz sa zjavil Kristus. „Zjavenie“ (epifaneia) je termín, ktorý je s jednou výnimkou (2. Tes. 2:8, kde sa hovorí o človeku hriechu) jedinečný pre pastierske listy. V ostatných prípadoch, kde sa používa, sa všeobecne vzťahuje na udalosti Kristovho druhého príchodu, od vytrhnutia po zjavenie. Tu sa vzťahuje na Jeho prvý príchod,

ZJAVENIE PÁNA JEŽIŠA KRISTA,
JEHO VTELENIE, NARODENIE,
SMRŤ A ZMRŤVYCHVSTANIE
ZRUŠILO SMRŤ.

ale rozsah je podobne široký, zahŕňa vtenenie a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša a všetko medzi tým (porov. Tít. 2:11; 3:4). Zjavenie Pána Ježiša Krista, jeho vtenenie, narodenie, smrť a zmŕtvychvstanie zrušilo smrť, zbavilo ju jej moci a sily. Vytvorilo slávne poslanstvo - evanjelium, ktoré ohlasuje život a nesmrteľnosť.

Dôvera a jasnosť Pavlových slov sú vzrušujúce v každom kontexte, ale je ťažké si predstaviť, aké vzácne sa museli zdať apoštolovi, ktorý bol „pripravený na obet“ (2. Tim. 4:6). Smrť príde, o tom nepochyboval, ale keď Pavel smeroval na miesto popravy, išiel v ústrety porazenému nepriateľovi. Pavel si sotva mohol

svoju vlastnú službu a službu svojich predkov (v. 3). Keď však uvažuje o zázraku Božieho zjavenia, jeho zorné pole sa rozširuje ďaleko za jeho osobnú minulosť alebo legendárne dedičstvo jeho židovských predkov. Jeho pohľad dozadu je rovnako veľkolepý a rozsiahly ako pohľad dopredu, pretože pozoruje podľa Božieho „vlastného preduloženia a podľa vlastnej milosti, ktorá nám je daná v Kristu Ježišovi pred večnými časmi“ (2. Tim. 1:9).

V 1. Tim. Pavel poukázal Timoteovi na zjavenie večnej Osoby, toho, ktorý je „tajomstvom pobožnosti“ (1. Tim. 3:16), vhodným príkladom pre „Božieho človeka“ (1. Tim. 6:11). Keď písal Titovi, ktorý žil uprostred miestnej lži krétskej spoločnosti, zdôraznil zjavenie večného zaslúbenia z úst Boha, ktorý nemôže klamať (Títovi 1:1). Teraz, keď sa zdalo, že nie je ničím viac než bezvýznamnou troskou, zmietanou

KEĎ PAVEL SMEROVAL NA
MIESTO POPRAVY, IŠIEL V
ÚSTRETY PORAZENÉMU
NEPRIATEĽOVI.

vychutnávať myšlienku na ich stretnutie, ale už za ním hľadel na korunu (2. Tim. 4:8), kráľovstvo (2. Tim. 4:18) a nesmrteľnosť, ktorá ho čakala.

Apoštol, ktorého oči sú tak pevne a charakteristicky upreté do budúcnosti, sa pozerá aj späť. Pripomína Timoteove slzy a „nezištnú vieru“ Loidy a Euniky (v. 4-5), ako aj

PAVEL SA RADUJE Z VEČNÉHO
ZÁMERU, KTORÝ SIAHA ĎALEKO
A PRESAHUJE CHATRÉ CÍSÁROVE
PRÁVOMOCI.

vlnami rímskej moci, Pavel sa raduje z večného zámeru, ktorý siaha ďaleko a presahuje chatrné cisárove právomoci. Boží zámer má svoj pôvod nie v prílive a odlive času, ale vo vzdialenom a dokonalom pokoji večnosti, „pred vekami času (preklad J.N.Darby).“

Rozsah božského zámeru je ohromujúci. Nie je to však len jeho

rozsah, čo zamestnáva apoštolovu myseľ. Pavel sa teší aj z jeho charakteru. Výraz „podľa vlastného preduloženia a podľa vlastnej milosti“ v 9. verši je hendiadys – vyjadrenie použité na zdôraznenie. Dôraz Pavlovho vyjadrenia je tu „jeho vlastné preduloženie a milosť“. To, že Boh má mať večný zámer, ktorý sa týka nás, by malo ohromiť našu dušu. Skutočnosť, že tento Boží zámer má charakterizovať – má byť skutočne zložený z milosti, by malo naplniť naše srdcia uctievaním a vďakou. Nikdy by sme si nemali predstavovať božský zámer ako niečo zlé alebo zlomyseľné. Boží zámer je zámerom milosti a slová, ktoré povedal Jeremiáš Izraelu, zostávajú rovnako pravdivé aj pre veriacich tejto dispenzácie - obdobia

„LEBO JA ZNÁM MYŠLIENKY, KTORÉ MYSLÍM O VÁS, HOVORÍ HOSPODIN, MYŠLIENKY POKOJA A NIE ZLÉHO, ABY SOM VÁM DAL ŠŤASTNÚ BUDÚCNOSŤ A VAŠE OČAKÁVANIE“

milosti: „Lebo ja znám myšlienky, ktoré myslím o vás, hovorí Hospodin, myšlienky pokoja a nie zlého, aby som vám dal šťastnú budúcnosť a vaše očakávanie“ (Jer. 29:11). Všimnite si, že je to Jeho vlastný zámer. Pochádza od Boha a nie je nič dlžný našim skutkom. Keďže je to Jeho vlastný zámer, preberá Svoj charakter od Neho - je preniknutý milosťou, ktorá je podstatnou súčasťou Božej bytosti.

Je teda úplne v súlade s tým, že Pavel nehovorí o zámere, ktorý je pre nás, hoci by to bola pravda, ale o zámere

„danom nám v Kristovi Ježišovi“. Boh sa vždy dáva a jeho dávanie je vždy v Kristovi. Zjavenie Krista, ohlasované v evanjeliu, osvetlilo rozsiahlosť tohto božského a milostivého zámeru od večnosti do večnosti. Thomas Kelly, tento neúnavný írsky pisateľ piesní, to dobre vystihol: „V ňom nám Otec dal všetko, čo mohla dať bezhraničná láska.“

Pri bohoslužbe nám nesmie uniknúť bod, na ktorý sa tak často nalieha v pastierskych listoch a ktorý sa tu znovu opakuje. Pravda má etické dôsledky: je to „známosti pravdy, pravdy podľa pobožnosti“ (Tít. 1:1). Tak je to aj tu. Boh, ktorý sa zjavil, ktorý zažiaril veľkým reflektorom evanjelia na svoj večný a milostivý zámer, je Boh, ktorý „nás spasil a povolal svätým povolaním“ (2. Tim. 1:9). My, ktorí sme spasení, sme v Kristovi Ježišovi. Ako príjemcovia Božieho milostivého zámeru nemáme možnosť žiť život podľa vlastnej vôle. Naše povolanie je sväté povolanie. Sme povolaní k svätému životu, ktorý zodpovedá pravde, ktorú poznáme a ktorú vlastníme.

Pavel napísal tieto slová v rímskom väzení. Nie je žiadnym extravagantným skokom predstavivosti predpokladať, že tá cela bola tmavá a špinavá. Reťaze spútať apoštolovo telo, ale nemohli spútať jeho ducha. Hrubé steny a úzke okná zatvárali slnečné svetlo, ale nemohli vylúčiť ani obmedziť žiarivosť evanjelia. Nech dá Boh, aby Jeho pravda pre nás jasne žiarila a aby sme my, žiarou jej slávy oslepení pre všetko ostatné, mohli byť ochotní trpieť „priekorie spolu s evanjeliom podľa moci Boha (2. Tim. 1:8).

Povzbudenie pre kresťanov v meniacom sa svete

Roy Reynolds, Severné Írsko

*„... lebo ako čo by bol videl
neviditeľného, zotrval“ (Žid. 11:27)*

Toto je tajomstvo všetkých, ktorí pre Boha vykonali veľké činy; išli za neviditeľným a večným cieľom.

Týkalo sa to aj nevidiacej americkej spisovateľky Helen Keller, ktorá na otázku, či pozná aj niečo horšie ako stratu zraku, odpovedala: „Osoba, ktorá zrak má, ale nemá cieľ.“

Keď šli Jozua a Kálef ako vyzvedači do Kanaánu, vyzerali jeho múry vyššie ako všetky, ktoré dovtedy videli: pevné, kamenné, zdanlivo nedobytné a na nich hrôzostrašní obri; videli Boha a v optimistickej dôvere sa vrátili, aby povedali svojim príbuzným, že Boh bol schopný poraziť každého nepriateľa a prekonať každú prekážku (4. Moj. 13:26 – 14:9).

V údolí Éla sa mladý Dávid nezaoberal drzým a hrozivým obrom, ktorý sa odvážil postaviť proti Bohu; spomínal na veľkého Boha, ktorý mu umožnil zvíťaziť nad levom a medvedom, a smelo sa vybral zaútočiť na vzdorujúceho Filištínca, a tak dosiahol to pamätné víťazstvo, na ktoré stále so vzrušením myslíme (1. Sam. 17:31–58).

Nech nás Boh neprestajne upriamuje na cieľ, ktorý pred nás On postavil, aby sme sa nemuseli zaoberať našimi okolnosťami,

problémami a ťažkosťami, aby sme Ho videli jasne, aj keď Ho nemôžeme vidieť.

*Na Teba hladiet' túžim iba, môjho srdca
Pane, Nezáleží mi na inom, len na tom,
čím si sa stal mne.*

*„... v ktorého budem dúfať a
nebudem sa strachovať,“ (Iza. 12:2).*

Príčin strachu je nespočetné množstvo: niečo neznáme, neistota, sila našich nepriateľov, bolesť; tento zoznam môže byť veľmi dlhý. Existuje však iba jedno východisko zo strachu -- neochvejná dôvera v Boha.

Sú chvíle, keď sa zdá, že nie sme schopní sa ani len modliť; naše telá sú také slabé a naše mysle tak zahmlené nepokojom a úzkosťou; napriek tomu Mu môžeme dôverovať. Je to to najjednoduchšie, a pritom paradoxne najťažšie. Vynaložíme aj posledný kúsok svojej energie a napriek tomu, že sme presvedčení o nezmyselnosti nášho úsilia, urobíme ešte posledný, slabý a zúfalý pokus o vyriešenie našich ťažkostí namiesto toho, aby sme sa spoliehali na neomylného Boha.

Boh by nám pripomenul: „Hľa, ja som Hospodin, Boh každého tela; či je mne azda nemožnou niektorá vec?“ (Jer. 32:27). Jeremiáš bol presvedčený o Božích schopnostiach: „Ach, Pane, Hospodine, hľa, ty si učinil nebesia i zem svojou veľkou mocou a svojim vystretým ramenom, tebe nie je nemožnou niktorá vec.“ (Jer. 32:17).

Pretože je všemohúci a môžeme sa na Neho úplne spoľahnúť, môžeme mu plne dôverovať v každom čase.

*Dôveruj, keď tvoj čas letí,
Dôveruj, keď nenávratne miznú dni;
Dôveruj Mu, nehľad' čo sa stane,
Len Ježišovi ver, v ňom všetko je.*

POŽEHNANÝ

[6] Áronovo požehnanie

Brian Kember

Áronovo požehnanie v 4. knihe Mojžišovej 6:22-27 sa často nazýva požehnaním a považuje sa za udelenie Božieho požehnania. Toto Pánovo požehnanie sa vzťahuje na izraelský národ, ale zo Starého zákona sa môžeme dozvedieť, že toto požehnanie dané Izraelu sa vzťahuje aj na nás dnes. Toto požehnanie môžeme rozdeliť na tri zaslúbenia.

Otcovské požehnanie s ochranou

Prvým príslubom je Otcovské požehnanie s ochranou: „Nech ťa požehná Hospodin a nech ťa ostríha.“ (4. Moj. 6:24). Slovo „požehnať“ v skutočnosti znamená „hovoriť o tebe dobre“, takže jednoduchý výrok „Nech ťa požehná Pán“ nesie v sebe pravdu o tom, že Boh o tebe hovorí dobre. Požehnanie udeľovali synom otcovia, ako to robili Izák a Jakob so svojimi synmi. Keď otcovia požehnali synov, rozdelili svojim synom časť svojho majetku a v podstate tým hovorili: „Mám v tebe záľubu a svojimi darmi ti pomôžem dosiahnuť moje požehnanie“. Tak ako si deti želajú, aby v nich otcovia nachádzali záľubu, Boh vie, že my si želáme to isté. „Požehnaný Bôh a Otec nášeho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým požehnaním duchovným

v ponebeských oblastiach v Kristovi,“ (Efež. 1:3). Náš Otec nám dal bohatstvo Svojej milosti a my ako Jeho deti máme všetky svoje potreby naplnené.

Zamyslite sa nad tým, ako nás náš Otec požehnáva v liste Efežanom 1. Najprv nás nazýva svätými a bezúhonnými; potom nás prijíma do Božej rodiny a nazýva nás deťmi. Sme prijatí v milovanom, vykúpení a odpustené nám je skrze Kristovu krv. Poznáme tajomstvo Jeho vôle, máme večné dedičstvo a sme zapečatení Duchom Svätým. Na záver môžeme povedať: „A vďaka Bohu za jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať!“ (2. Kor. 9:15).

Toto požehnanie bolo spojené s ochranou Izraela tak, že ho ohradil. Tá istá pravda sa potvrdzuje aj nám: „Ale Pán je verný, ktorý vás upevní a strážiac zachová od zlého“ (2. Tes. 3:3). Boh nám zaručil v Ňom bezpečnosť až do konca života a po celú večnosť. Nepriateľ nás nepremôže, pretože Boh, ktorý je väčší, nás požehnal a chráni.

Pánova túžba po blízkosti skrze Jeho milosť

Ďalej je tu zaslúbenie Pána, ktorý túži po blízkosti prostredníctvom svojej milosti: „Nech dá Hospodin

svietiť na teba svojej tvári a nech ti je milostivý“ (4. Moj. 6:25). Boh je všadeprítomný, ale Božia tvár je vstupnou bránou do Jeho svätého a slávneho charakteru. Problémom je, že Božia tvár nemôže svietiť na človeka bez toho, aby tento človek zomrel (2. Moj. 33:20). Všimnite si, že toto požehnanie sa udeľuje po bohoslužbe v Stánku, ktorá zahŕňala krvavé obeti za hriech. Boh prostredníctvom Svojej radikálnej milosti dovoľuje, aby Jeho svätý a slávny charakter zažiaril na izraelský národ. Jeho túžbou bol vzťah s Jeho ľudom, ktorý umožnil prostredníctvom krvi obetí.

Dnes na nás svieti Božia tvár prostredníctvom dokonaného Kristovho diela. Jakob toto zaslúbenie vyjadril, keď napísal: „Priblížte sa Bohu, a priblíži sa vám“ (Jak. 4:8). Sme stvorení pre blízky vzťah s Bohom a Boh nám otvoril cestu k tomuto vzťahu. Každý ľudský vzťah, ktorý sa pokazil, má zvyčajne rôznu vinu na oboch stranách. To však nie je prípad nášho vzťahu s Bohom. Ak sa vyskytnú nejaké ťažkosti, je to výlučne naša vina. Boh sa nám dal k dispozícii prostredníctvom Krista a my potrebujeme byť povzbudzovaní, aby sme žili v radosť z tohto spojenia. Ako môžeme zabezpečiť, aby bol náš vzťah s Bohom blízky? Boh nás pozýva, aby sme mu dovolili priblížiť sa, a to sa môže stať, keď posilníme svoju vieru v Jeho zaslúbenia. Peter nás učí, že počas skúšok sme dostali vzácne a veľké zaslúbenia, a ak budeme dôverovať týmto zaslúbeniam, staneme sa účastníkmi božskej prirodzenosti (2. Pet. 1:4). Rodičia sa tešia, keď sa k nim ich dieťa ponáhľa

so svojimi problémami, a ešte väčšiu radosť dostáva, keď dôveruje radám svojich rodičov. Náš Otec udeľuje neporušiteľné zaslúbenia, aby sa nám mohol priblížiť.

Prostredníctvom Božej pokojnej tváre prichádza pokoj

Napokon je zárukou, že Božia pokojná tvár prináša pokoj: „Nech pozdvihne Hospodin na teba svoju tvár a nech ti dá pokoj“ (4. Moj. 6:26). Boh Svojou pokojnou tvárou dával znepokojenému izraelskému ľudu vedomie, že nie je zaskočený okolnosťami, v ktorých sa môžu ocitnúť. Boha nič nezaskočí. Vyzýva bohov, či môžu ohlasovať veci, ktoré majú prísť (Iza. 41:22). V Ezechielovi 12:25 Hospodin hovorí: „budem hovoriť slovo, ktoré budem hovoriť, a vykoná sa.“ Z toho nám jasne vyplýva, že Boh nie je prekvapený budúcimi udalosťami, pretože ich naplánoval. Z Božej predvídavosti, ktorá nám dá Boží pokoj za každých okolností, máme silné potešenie. Pán Ježiš povedal: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak, ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!“ (Jána 14:27). Keď je náš vzťah s Bohom blízky, máme pokoj, ktorý je lepší než akékoľvek ľudské chápanie, pretože On je náš zvrchovaný Boh. Náš pokoj s Bohom bol navždy ustanovený na kríži, ale je na nás, aby sme Boží pokoj užívali každý deň.

Ak budeme žiť v odkázaní na požehnanie v nečase od iných, budeme sklamaní. Boh v podstate hovorí: „Ak sú od teba v nečase všetky ostatné tváre odvrátené, moja žiari na teba.“ Máme pestovať vzájomné vzťahy

(a je to tak správne), ale konečnou skutočnosťou je tešiť sa z Božieho požehnaní skrže Krista. „Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten,

kto ma miluje; a ten, kto mňa miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba.“ (Jána 14:21)

ČO NÁM BIBLIA Hovorí O BUDÚCNOSTI?

[10] Izrael - posledné dni súženia a dvaja svedkovia

Norman Mellish

V predchádzajúcej časti tejto štúdie sme sa venovali 144 000. Na nebi sa zjavil veľký zázrak a v Zjavení 12. kapitole v 1. a 2. verši máme ženu v nebeskom určení. Ďalší zázrak sa objavuje vo veršoch 3 až 6, teraz ju vidíme v satanskom konflikte. V 7. kapitole vidíme 144 000 zapečatených pred súžením a v 14. kapitole po súžení kráčajúcich s Baránkom. Vzťahuje sa na nich aj scéna počas súženia z 12. kapitoly? Žena je zrejme pohľad na Izraela vo vládnej moci. Toto je ona v božskom zámere, pretože ide o zázrak v nebi; jej postavenie počas súženia je úplne odlišné. Ona plače v pôrodných bolestiach, keď má vo svojom lone chlapca. Tento muž, dieťa, má vládnuť všetkým národom. Naznačujem, že národ sa pripravuje na vládu, ale keď to diabol vidí, zaútočí, aby zlikvidoval Boží zámer, pretože má pripraveného svojho muža, ktorý má vyjsť a zaujať jeho miesto v 13. kapitole.

Z tohto dôvodu takmer všetci

vykladači predpokladajú, že tento muž, dieťa musí byť Pán Ježiš, ale my sa nachádzame v prorocktve, nie v histórii, a argumenty, ktoré sa uvádzajú, aby z neho urobili Krista, sú chabé a nezodpovedajú mu. Pán sa vždy postavil diablu a úplne ho porazil. Na dieťati, ktoré je vytrhnuté k Bohu a ku Jeho trónu vidíme, že Boží zámer nie je zrušený kvôli diablovým útokom, ale Boží zámer pre Izrael je teraz spojený s mužom na tróne, ktorý čoskoro príde v moci, aby vládol. V tomto bode diabol obracia svoju pozornosť na ženu, ktorá uteká na svoje miesto na púšti, kde je živená „čas, časy a pol času“. Keďže ide o druhú polovicu súženia, súženie je veľké. Nič jej nemôže ublížiť, pretože Pán ju chráni, podobne ako 144 000 v tom čase. Teraz diabol v 17. verši obracia pozornosť na zvyšok jej potomstva, a to je zjavne zvyšok Izraela, čím sa veľmi jasne rozlišuje medzi ženou a ostatnými členmi národa. Nad tým sa treba zamyslieť.

Kapitoly 11 až 13 nám približujú

udalosti, ktoré sa odohrajú počas druhej polovice súženia. V 11. kapitole sú dvaja svedkovia, v 12. kapitole dva zázraky a v 13. kapitole dve šelmy.

VENUJME SA DVOM SVEDKOM Z KAPITOLY 11

Kapitola začína dvoma smútiacimi prorokmi (v. 3) a končí majestátnym Kristom. Je prekvapujúce, že uprostred vlády človeka hriechu Boh zjavuje, že to, čo mu patrí, je vynechané z merania mesta. Jeruzalem a to, čo patrí Bohu, chrám, je Boží dokonca aj v čase, keď vládne Antikrist. Ale mesto je šliapané v úplnom područí v čase vzostupu človeka hriechu, keď sa zdá, že satan uskutočnil svoj zámer. Kedysi vládol svetu z Babylonu, teraz má svojho človeka na mieste, ktoré výsostne patrí Bohu, v Jeruzaleme. A toto je niečo; vedieť, že i počas dní tohto vzdoru bude mať Boh stále Svojich svedkov uprostred satanskej temnoty. To je jasné učenie z tohto Božieho slova, že Boh bude mať svedkov v čase, keď bude Jeruzalem pošliapaný, napriek tomu, že trojica zla sa zdá byť nedobytná, a že počas tohto obdobia budú dvaja, ktorí sa im postavia, hoci proti nim nič nezmôžu. Nie je to nič nezvyčajné, keď Boh jedná s národom. Či nemal Mojžiša na faraónových dvoroch a Eliáša, ktorý sa postavil proti Achabovi v časoch hrubého modlárstva? Sú ľudia, ktorí trvajú na tom, že toto číslo nie je skutočným číslom, akoby Boh túto skutočnosť nepoznal a napísal veci, s ktorými sa môže hrať naša fantázia. Opäť sú mnohí, ktorí sa nechcú zmieriť s tým, že sú to dvaja, a nasledujú Kellyho, ktorý obhajuje názor, že

dvaja sú číslom svedectva a môže to byť akýkoľvek počet - niektorí z toho robia všetkých, ktorí vydávajú svedectvo počas celého obdobia súženia. (Ak sú títo dvaja svedkovia ľubovoľný počet ľudí, ako tvrdí Kelly, možno si predstaviť, že by boli všetci zabití a potom by vstali z mŕtvych pred ľudom, kým by boli vytrhnutí?) Opäť sa spresňuje obdobie, ktoré je štyridsaťdva mesiacov, inými slovami 1260 dní (v. 2,3). Toto časové obdobie zodpovedá druhej polovici súženia a vymedzuje svedectvo dvoch svedkov na tento čas. Nie je to úžasná vec, keď vieme, aká bude moc Antikrista, že títo budú stáť proti nemu a on nemôže urobiť nič, aby zastavil ich svedectvo o Bohu? Niektorí, ako napríklad Hoste, Newberry a Ironside, usudujú, že svedectvo dvoch svedkov spadá do prvej polovice súženia. Skutočnosť, že časový faktor, ktorý sa spomína v predchádzajúcich veršoch, je vždy spojený s druhou polovicou súženia, túto otázku rieši.

Mnohí sa snažili identifikovať, kto sú títo svedkovia. Jasným je fakt, že nám nie je povedané, kto sú; keby Boh chcel, aby sme to vedeli, zjavil by nám to. Keď Písmo mlčí, nie je na nás, aby sme sa púšťali do špekulácií. Existujú črty udalostí, ktoré sa odohrali v dávnych časoch, ktoré spôsobili, že sa niektorí pri vytváraní svojich domnienok chytajú slamky.

Vidíme, akú veľkú moc im Pán udelil, keď môžu vyviesť "oheň vychádzajúci z ich úst", čo je samozrejme ako Eliáš, a preto sa niektorí domnievajú, že ide o Eliáša, o ktorom sa v 4. kapitole Malachiáša

hovorí, že sa v tomto čase vráti. Tento oheň má stráviť tých, ktorí by im chceli ublížiť. Takisto, podobne ako Eliáš, majú moc zatvoriť nebo, aby nepršalo, a podobne ako Mojžiš môžu premeniť vody na krv. Predpokladám, že práve toto by mohlo niektorých nútiť, aby si dosadzovali mená tam, kde Písmo mlčí. Iní navrhovali Enocha, ale keďže žil v predpotopnom období, prv než bol Abrahám povolaný za otca národa, a keďže sa to týka Izraela v dňoch súženia, je sotva pravdepodobné, že by ho Boh priviedol späť na zem, aby zomrel, najmä keď bol prenesený, aby nevidel smrť (Žid. 11:5) a nemal vôbec žiadne spojenie s národom.

Títo dvaja svedkovia sú počas týchto 1260 dní nedotknuteľní. Je zrejmé, že šelma z 13. kapitoly Zjavenia urobí všetko pre to, aby ich a ich svedectvo zlikvidovala. Skutočnosť, že sú odetí do vrecoviny, hovorí o zármutku, ktorý ich poznačí, keď vo svojich dušiach pocítia odpadnutie, ktoré zachvátilo Izrael, že Božie požiadavky sú nielen odkladané, ale zámerne ignorované. Ján Krstiteľ bol odetý do toho istého, keď hlásal pokánie; tu sa takéto hlásanie nekoná, všetko zašlo príliš ďaleko.

Hovorí sa, že sú to dve olivy; oliva nám prináša požehnanie, ktoré Boh udelil národu (Rim. 11:16-24). Pre niektorých ešte stále existuje nádej, ale v tomto čase je len málo tých, ktorí ju spoznajú. Hovorí sa tiež, že sú to dva svietniky; tie by opäť hovorili o svedectve, ktoré im Pán vložil do rúk v najtemnejšej hodine Jeruzalema. Hovorí sa tiež, že stoja pred Bohom celej zeme. Spomínam si, že náš veľmi dobrý brat John Riddle nám v službe

priblížil, že tento výraz jednoducho znamená „pripravenosť slúžiť“. Títo sú v tomto čase určite pripravení slúžiť. Pred nami sú dni, keď si ľudia budú nárokovať despotické práva na zem, ale my si pripomínáme, že stále patrí Bohu, ktorý je „Bohom zeme“.

Teraz vidíme, aké muky prinesú ľuďom počas svojej služby. Oheň, vody premenené na krv a všetky pohromy budú pôsobiť na tých, ktorí sa v tom čase postavili proti Bohu v Jeruzaleme. Ich svedectvo nebude trvať až do posledného dňa súženia, ani do príchodu Pána, hoci do toho zostáva už len niekoľko dní. Šelma bude mať nad nimi svoju vládu, až keď sa ich služba Bohu skončí. Po tom, čo 1260 dní odolávali šelme, teraz proti nim povedú vojnu. Zdá sa, že dôjde k bitke, ale na rozdiel od tej z 19. kapitoly, kde je zvrchovaný Pán, svedkovia sú zabití. Nie je dovolené pochovať ich telá, pretože svet sa raduje z ich smrti a akoby to boli ďalšie Vianoce alebo narodeniny, posielajú si darčeky a robia z toho oslavu. Takí sú tí, čo odmietli všetko, čo je od Boha a radujú sa z toho, keď sa Božie svedectvo umlčuje. Podobne ako ich Pán - ležia, ale len tri a pol dňa, keď sa im vráti duch života a keď sa postaví na nohy a je vidieť Jeho pozitívny prejav. Svet bude svedkom ich vzkriesenia a vytrhnutia. Pána videli vystupovať do neba len učeníci. Tu budú svedkami Božej moci pri ospravedlnení svojich služobníkov obyvateľa mesta. Boh sa vysporiada s týmto nepoddajným davom a pri zemetrasení je zabitých 7 000 z nich. Boh je tým oslávený aj pomstentý. **Počúvame ten istý hlas: „Vystúp sem!“**

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[14] Boh je dlho zhovievajuci

Ken Taylor

Božia dlho zhovievavosť je božská vlastnosť, ktorá je vzácna pre srdcia Božieho ľudu. Príklady uplatňovania tejto úžasnej vlastnosti nachádzame v Písme Starého aj Nového zákona. Vidíme ju v Pánovom konaní s jednotlivcami, skupinami ľudí a národmi.

UKÁZKY BOŽEJ DLHO ZHovievavosti

Dejiny predpotopného sveta odhaľujú morálny úpadok ľudstva a jeho život bez Boha pre materiálne veci a svetské záujmy. Pán vyjadril Svoju nespokojnosť a varoval svet pred budúcim súdom prostredníctvom verného kázania Enocha (Júda 14:15). Apoštol Peter nám hovorí, že Božia dlhá zhovievavosť čakala vo dňoch Noeho. Bolo to vidieť na 120 rokoch, ktoré Boh doprial ľuďom pred potopou. Počas tohto obdobia mohli pozorovať činnosť Noeho a jeho rodiny pri stavbe korábu a počuť úprimný hlas tohto kazateľa spravodlivosti, ktorý sa snažil presvedčiť predkov, aby unikli hroziacej skaze. O Božej dlhej zhovievavosti svedčili aj dvere korábu

otvorené ešte sedem dní potom, čo Noe, jeho rodina a všetky určené živé tvory vstúpili do korábu.

Pán svedčí o Svojom vlastnom charaktere v 2. Moj. 34:6: „Hospodin, Hospodin, silný Bôh lútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy“. Mojžiš prosí Hospodina za tvrdohlavý, nevďačný a neposlušný izraelský ľud na ceste po púšti na základe toho, že: „Hospodin je dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti“ (4. Moj. 14:18). Dejiny Božieho zaobchádzania s národom na púšti, počas jeho obsadzovania zaslúbenej krajiny, za čias sudcov a potom kráľov svedčia o Jeho добрôte, vernosti a starostlivosti. Obdivuhodné vyvrcholenie Božieho trpezlivého konania uvidíme, keď sa obráti k Svojmu národu, ktorý na určený čas zanechal, kvôli ich odmietnutiu Mesiáša, ktorého im poslal. Vtedy sa naplnia slová zo Sofoniáša 3:17: „Hospodin, tvoj Bôh je v tvojom strede, udatný hrdina, ktorý zachráni. Veseliť sa bude nad tebou radosťou, mlčať bude vo svojej láske, bude plesať nad tebou s prespevaním.“

História kráľa Manassesu, ako je zaznamenaná v 2. knihe Paralipomenon 33, rozpráva o výnimočnom príklade Božej dlhej zhovievavosti v živote tohto vzdorovitého kráľa. Roky jeho detstva mali byť ovplyvnené zdravým, starostlivým vplyvom zbožného otca, kráľa Ezechiáša. Z chronológie udalostí v Písme by sme mohli predpokladať, že Manassesovi mohlo byť niečo z jednaní proroka Izaiáša a jeho prorockých výrokov známe. No, po otcovej smrti a nástupe na trón, sa mladý kráľ vydal na cestu modloslužobných praktík, na ktorej nebolo miesto pre otcovu zbožnosť, morálne zásady a Božie prikázania. Pán prehovoril k Manassesovi slovami vidiacich, ale nebolo odvrátenia od jeho zlých ciest (pozri 2. Par. 33:10,18). K pokániu ho napokon priviedlo potrestanie a utrpenie v Babylone. Vtedy došlo k pokoreniu pred Bohom, k prosbe o odpustenie a k odvráteniu sa od jeho nepravostí. Obetovanie pokojnej obeti i obeti chvály bolo vyjadrením pokoja, ktorý našiel a jeho vďačnosti voči Bohu za bohatstvo božského milosrdenstva, ktoré mu preukázal.

Známy príklad Božej dlhej zhovievavosti z Nového zákona vidíme v živote Saula z Tarzu. Štefanovo poslanstvo a svedectvo, keď bol svedkom jeho mučeníckej smrti a tváre kresťanov, ktorých väznil a usmrcoval, museli v jeho duši zanechať hlbokú stopu. A všetko to vyvrcholilo na ceste do Damašku pri stretnutí so vzkrieseným Kristom, keď Pán zvolal: „tvrdo ti bude proti ostňu sa vzpečovať“ (Skut. 9:5). Pavel

neskôr napísal: „Ale preto som dostal milosrdenstvo, aby na mne prvom dokázal Ježiš Kristus celú zhovievavosť za príklad tým, ktorí majú veriť v neho cieľom večného života“ (1. Tim. 1:16).

ZÁMER BOŽEJ DLHEJ

ZHOVIEVAVOSTI

Slovo dlhá zhovievavosť sa na viacerých miestach Písma spája s inými Božími vlastnosťami. Milosrdenstvo a milosť sa spájajú s dlhou zhovievavosťou, keď Mojžiš cituje Božie cesty v 2. Moj. 34:6 a v 4. Moj. 14:18. Apoštol Pavel spomína dobrotu a zhovievavosť s trpezlivosťou v liste Rimanom 2:4. Dobrota opisuje Božiu náklonnosť udeľovať požehnanie; milosrdenstvo naznačuje súcit, ktorý prejavuje chybujúcemu; zhovievavosť naznačuje zdržanlivosť, ktorú uplatňuje pri zadržíavaní súdu nad hriechom. Zhovievavosť má ešte jednu vlastnosť. Naznačuje trpezlivé znášanie neposlušných osôb a provokujúcich situácií, aby sa nakoniec mohli tešiť z dobra a požehnaní. Opis lásky v 1. Kor. 13 zobrazuje konanie samotného Pána, ktorý „všetko znáša, ... všetko nesie trpezlivo“ (v. 7). Vskutku, „láska zhovieva, je dobrotivá“ (v. 4). To sa prejavilo v živote Manassesu a v skúsenosti Saula z Tarzu a podivuhodným spôsobom sa to prejaví pri obnove a vykúpení izraelského ľudu.

Apoštol Peter v 2. Pet. 3:9 uvádza, že Pán „zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu“. To by pre nás mohlo byť povzbudením, aby sme sa aj naďalej modlili za spasenie

stratených duší napriek tomu, že z ich strany je vidieť nezáujem, a to aj vtedy, keď je vyjadrený odpor voči Bohu a Jeho slovu. Rodičia môžu byť povzbudení, keď túžia po spasení nespasených detí, ktoré odmietli posolstvo evanjelia, ktoré sa zdanlivo bránia pôsobeniu Božieho Ducha vo svojom živote a volia si cestu, ktorá je v rozpore s Bohom a Jeho slovom. Pravda o Božej trpezlivosti bude podnetom pre učiteľov nedel'ných

škôl a ďalších, ktorí sa snažia vštepiť Božie Slovo do života mladých. Bude podnetom pre tých, ktorí hlásajú evanjelium, keď zasievajú živé Slovo. Pochopenie Pánových ciest sa bude spájať s dôverou v schopnosť Jeho Slova uskutočniť v jednotlivcovi pokánie a vieru. Máme pamätať na Petrove slová: „A zhovievavosť nášho Pána považujte za spasenie.“ (2. Pet. 3:15)

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána [2]

Brody Thibodeau

Stavebné kamene nášho prvého metaforického výroku sa nachádzajú v lome, kde Hospodin jednal s Izraelom po odchode z Egypta. Pri odchode si v zhone priniesli len obmedzenú zásobu nekvasených chlebov, ktorá im vystačila asi na mesiac. Hoci by nedostatok chleba ovplyvnil ich cestu, to, čo si niesli medzi sebou, ich mohlo ovplyvniť ešte viac. Hovorí sa nám, že „mnoho primiešaného ľudu odišlo s nimi hore“ (2. Moj. 12:38), čo naznačuje, že medzi Jakobovými synmi sa miešali aj Neizraeliti. Tento výraz slúži ako zlovestná predzvesť ich vplyvu na Boží

ľud k nespokojnosti a vzbure tvárou v tvár Božej milosti a dobrote.

Počas celej cesty medzi Červeným morom a Kanaánom mali títo pútnici jednu konštantu - hlad, ktorý mohol naplniť iba Boh. A ako vždy, Hospodin by nielen uspokojil ich fyzickú potrebu, ale prostredníctvom tohto zaopatrenia by tiež budoval spoločenstvo a blízkosť so Svojím ľuďom. Duchovným zámerom Boha pri dávaní manny z neba bolo vyskúšať ich (2. Moj. 16:4), pokoriť ich (5. Moj. 8:3) a naučiť ich, že „nie na samom chlebe žiť bude človek, ale na všetkom tom, čo vychádza z úst Hospodinových, žiť bude človek“ (v. 3). Skúška mala ukázať, či budú poslúchať Pánove slovo. Poníženie ich priviedlo k pochopeniu ich závislosti na Hospodinovi. A vyučovanie ich upozornilo na zásadu, že za nevyhnutnosťou fyzického sa skrývajú večné a duchovné skutočnosti, ktoré možno získať a užívať len vierou.

Jána 6 začína jediným znamením zaznamenaným vo všetkých štyroch

evanjeliách. Nasýtenie 5 000 ľudí je v tejto kapitole zaradené v jej chronologickom poradí, čo ukazuje, že slová o Chlebe života boli adresované ľuďom, ktorí zažili nadprirodzené zaopatrenie na púšti (Mat. 14:15). V dôsledku toho tak tí, ktorí boli vtedy prítomní pri počúvaní Pánových slov, ako aj my, ktorí ich dnes čítame, ihneď myslíme na mannu prv, ako ju spomenie Pán. A keď si všimneme, že Pánove slová povedané Filipovi pred zázrakom sú určené na dokázanie učeníka, obraz je úplný; chlieb zázračne zaopatrený pre zástup na púšti je opäť spojený so skúškou viery a závislosti od Boha. Teraz, v synagóge v Kafarnaume (pozri Jána 6:59), sa nám dostáva večného, duchovného učenia: Večný život sa získava účasťou na pravom chlebe z neba, na Chlebe života.

O poslucháčoch v synagóge vieme viac, ako si niekedy pripúšťame, a vzhľadom na nasledujúci zoznam je jasné, že sa až tak veľmi nelíšili od svojich otcov v Mojžišových časoch:

- Boli zmesou veriacich a neveriacich (v. 64).
- Viac sa zaujímali o fyzické požehnanie ako o duchovné (v. 26).
- Hľadali Boha prostredníctvom skutkov namiesto viery (v. 28).
- Reptali proti Jeho slovám (v. 41).

Tieto vlastnosti podmieňovali ich nepriaznivú reakciu na Pánovu milosť a dobrotu, ktorá bola predstavená v Božom chlebe.

Pánov výrok: "JA SOM chlieb života" nám poskytuje základ na to, aby sme mannu vnímali ako predobraz samotného Krista, a preto je dobré, ak

sa nad mannou zamyslíme vzhľadom k pobožnosti a praktickému poučeniu. Jej minimálna veľkosť (drobné ako inovať 2. Moj. 16:14) a zostúpenie z neba na zem by nám mohli hovoriť o Kristovi v jeho pokore a ľudskosti. Ak by bola v skutočnosti okrúhla, museli by sme uvažovať o Jeho večnej existencii. Jej farba (biela 2. Moj. 16:31) nám pripomína jeho čistotu a vloženie plného omera manny do zlatej nádoby, aby sa uložila pred Hospodinom, poukazuje na vyvýšenie a slávu vzkrieseného Krista. Keď ju denne zhromažďovali, dozvedáme sa o dôležitosti pravidelného poznávania hodnoty Krista v Písme. Aj nespokojnosť zmiešaného zástupu s mannou nás varuje pred duchovným nebezpečenstvom, ktoré vzniká, keď sa obzeráme a túžime po svete.

Učenie predobrazov je však menej dôležité ako bezprostredný výklad v Jána 6. kapitole. Ten zďaleka nepojednáva o Večeri Pánovej (názor, ktorý viedol k mnohým náboženským omylom), nejde tu o doslovný chlieb. Aby sme si to ujasnili, Pán hovorí: „chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré ja dám za život sveta“ (v. 51), čím ukazuje, že kvôli tomuto určeniu bude potrebná obeť jeho vlastného tela. Múka a chlieb sa nevyrábajú zo živého zrna, ale z obilia, ktoré bolo pozberané, rozdrvené a preosiate. Tak nemôže existovať Chlieb života bez smrti Pána Ježiša.

Zmýšľanie poslucháčov v synagóge bolo podobné ako u Nikodéma, keď počul Pánove slová o znovuzrození, okamžite to spojil s fyzickou nemožnosťou. Otázka: „Ako nám tento môže dať jesť telo?“ (v. 52) síce

odhaľovala ich neznalosť duchovných vecí, ale zároveň ukazuje, že pochopili zmysel Pánových slov. Vedeli, čo „tento človek“ prehlasuje: „Aby človek získal večný život a zažil vzkriesenie života, musí mať osobnú účasť na tomto Chlebe“.

Mali si všimnúť kľúčové slová výkladu, ktoré im Pán Ježiš povedal počas celého rozhovoru. Popri nich im boli poskytnuté na pomoc duchovné ekvivalenty, ktoré im pomáhali prekonať náročnosť výrokov. Kým zápasili s vetou: „Kto jie moje telo a pije moju krv, má večný život“ (v. 54), unikli im slová vo verši 47, ktoré sú duchovnou paralelou - „Kto verí vo mňa, má večný život“. Keby neboli takí pripravení protestovať, boli by si všimli, že jesť jeho telo a piť jeho krv je narážkou na vieru v neho (v. 35, 40). Skrze akt viery by sa dosiahlo niečo, čo si nikdy nemohli zaslúžiť konaním Božích skutkov; mohli by získať večný život.

Ako každý výrok JA SOM, aj tento výrok v sebe nesie mnohvrstevné a diferencované učenie, ktoré zaujme ľudí na každej úrovni duchovného chápania. V najjednoduchšej podobe však vidíme, ako Boh, ktorý dal mannu miliónom ľudí na púšti, teraz napĺňa potreby zástupov na zemi Pravým chlebom z neba, Pánom Ježišom Kristom. Tak ako Izraelita musel nazbierať a zjesť mannu, aby z nej mal úžitok, aj človek musí prísť k Spasiteľovi a uveriť v Neho, aby sa stal vlastníkom večného života. Kiež by tí z nás, ktorí sa už stali jeho účastníkmi, pokračovali v každodennom zhromažďovaní, kŕmení sa a jedení Chleba života.

Úžasné Božie diela: Stvorenie

[2]

Clive Barber

Zložitosť ľudského tela

Predstavte si, že navrhnete čerpadlo, ktoré počas 24 hodín 100 000-krát prečerpá 7,5 tisíc litrov kvapaliny cez 96,5 tisíc kilometrov potrubia bez chvíle odpočinku. Toto čerpadlo je navrhnuté tak, aby pracovalo nepretržite, každú minútu 24-hodinového dňa, 7 dní v týždni, 365 dní v roku bez zastavenia. Nikdy si neodpočiniť, zriedkakedy vynechá rytmus a často je nútené pracovať pod tlakom. Neexistuje žiadne kontrolné okno a nedostáva ročný servis - to je naše srdce!

A čo tak fotoaparát s priemerom jeden palec, 2 miliónmi pracovných častí, hmotnosťou iba 28 gramov a rozlíšením 576 megapixelov. Milión drobných vlákien ho spája elektrickými impulzmi s procesorom schopným rýchlosti a zaostrenia, ktoré presahujú naše chápanie a ktoré sa následne premenia na živý vizuálny obraz - to je naše oko! Je to druhý najvýkonnejší orgán po mozgu, ktorý každú hodinu prijme približne 36 000 informácií. Približne 85 % všetkých informácií, ktoré prijímame, sa do tela dostáva cez bránu oka a svaly, ktoré ovládajú jeho pohyby, patria k najsilnejším v ľudskom tele.

Ľudia sú nadšení, keď najnovší mobilný telefón obsahuje 12-megapixelový fotoaparát a bezpochyby chápajú, že fotoaparát bol výsledkom starostlivého premýšľania, dizajnu a inžinierskeho procesu, skonštruovaný s dôkladným detailom a presnosťou. Aké je potom divné, že často práve ľudia, ktorí premýšľajú, plánujú, navrhujú a konštruujú (ktorých vlastné telá sú nekonečne zložitejšie), si predstavujú, že oni sami sú nestvorení, objekty bezmyšlienkovitého osudu, vesmírne náhody, ktoré vyvrhli sily času, náhody a prírodného výberu. Aké tragické je, že takéto inteligentné bytosti, ktoré majú ducha, aby poznali Boha a majú možnosť vidieť každý dôkaz o svojom Stvoriteľovi, „Pretože poznajúc Boha neoslavovali ho ako Boha ani mu neďakovali, ale zmárniveli vo svojich myšlienkach, a zatemnilo sa ich nerozumné srdce, hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami“ (Rim. 1:21-22).

Konštrukcia ľudského tela

Spomeňme si na rajskú záhradu, keď sa Boh s vševediaceou božskou múdrosťou sklonil k prvkom prašnej zeme a s pomocou asi 45 kg vody vytvoril človeka s celou jeho zložitosťou a zároveň vznešenou symetriou. Jedinečná trojjediná bytosť, ktorá má

ČLOVEK JE NEVÝSLOVNÝ ZÁZRAK
A ĎALŠÍ DÔKAZ ÚŽASNÝCH
BOŽÍCH DIEL.

telo na fyzickú interakciu, dušu na sociálnu a emocionálnu interakciu a ducha na duchovnú interakciu. Človek

je nevýslovný zázrak a ďalší dôkaz úžasných Božích diel.

Odporúčam vám prečítať si Žalm 139, ktorý nám odhaľuje intímnu a dôkladnú stavbu našej bytosti. Všimnite si, že 24 veršov z pera Dávida možno rozdeliť na štyri rovnaké časti, ktoré odhaľujú Božiu vševeducnosť, všadeprítomnosť a všemohúcnosť, pričom v posledných šiestich veršoch sa končí primeranou odpoveďou, keď sa Dávid stavia na stranu Boha proti tým, ktorí mu odporujú.

Žalm vyhlasuje, že tajomstvo počatia, detaily a zložitosť, ktoré sa podieľajú na našom formovaní, sú javom, ktorý presahuje ľudské chápanie. V 15. verši to prirovnáva k dielu výšivky, na povrchu tak dokonale prepracovanej a ušitej na mieru, ale obráťte tento výtvar a kto by pochopil, ako do seba všetky nitky

ĽUDSTVO BY RADO STVORILO
ŽIVOT, ALE TIETO TAJOMSTVÁ SÚ
NÁM ÚPLNE NEZNÁME.

zapadajú? Ľudstvo by rado stvorilo život, ale tieto tajomstvá sú nám úplne neznáme, akoby zostali ukryté v najhlbšom vnútri zeme.

„Tvoje oči videli môj trup, a do tvojej knihy sú zapísané všetky moje údy ako aj dni, v ktorých boli utvorené, keď ešte nebolo ani jedného z nich.“ (v. 16) Nám sa rané štádiá ľudského embrya môžu zdať ako bez tvará hmota, ale Boh vidí úplnú ľudskú bytosť. Ľudia môžu zničiť zdanlivú hrudku ničoty zlým činom potratu, ale náš Boh myslel, navrhol a skonštruoval toto nenarodené dieťa ako večnú

bytosť a pozná dušu a ducha tohto človeka. Boh sa teší z detí, stará sa o svoje dielo a Písmo jasne učí, že sa o ne postaral v Kristovej smrti. Sám Dávid mohol hovoriť zo skúsenosti, keďže po smrti vlastného dieťaťa (2. Sam. 12:23) sa utešoval vedomím, že to dieťa opäť uvidí.

**BOH MÁ RÔZNE KNIHY TÝKAJÚCE
SA NÁŠHO ŽIVOTA.**

Boh má rôzne knihy týkajúce sa nášho života. Mená tých, ktorí dôverujú Kristovi, sú zapísané v knihe života. Na súdnej stoličici Kristovej (gr. bema) budú naše životy posúdené podľa Biblie. Pán Ježiš učil, že slová vyrieknuté naprázdno sú zaznamenané pre deň súdu, a tu vo verši 16. nachádzame zas, že Boh má knihu týkajúcu sa jedinečnosti a konštrukcie každého človeka - „v tvojej knihe sú zapísané všetky moje údy“. My počítame dni svojho života od chvíle, keď vyjdeme z lona matky, ale nie tak Boh. U Neho sú naše dni zapísané v Jeho knihe od okamihu počatia. „Oslavovať ťa budem preto, že som hrozne a predivne utvorený. Predivné sú tvoje skutky, a moja duša to zná veľmi dobre.“ (v. 14)

**U NEHO SÚ NAŠE DNI ZAPÍSANÉ
V JEHO KNIHE OD OKAMIHU
POČATIA.**

Starostlivosť o ľudské telo

Keď sa zastavíme pri úvahách o zázraku ľudského tela, zamyslíme sa aj nad starostlivosťou, ktorú na nás vynakladá Boh. Ako by sme mohli

zmerať, čo Boha stálo, poslať Svojho Syna na kríž, aby si kúpil tieto naše telá? Pavel píše: „Lebo ste vykúpení za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie“ (1. Kor. 6:20). Keď Dávid uvažoval o Božej starostlivosti, Žalm 139 sa prelínal so spontánnym uctievaním: „A mne také drahé sú tvoje myšlienky, ó, silný Bože! A jaký ohromný je ich počet!“ (v. 17). Všeobecne by sme sa zhodli na tom, že oči sú jednou z najzraniteľnejších a zároveň najpotrebnejších častí ľudského tela; zistili sme však, že ich chráni očné viečko, taká tenká kožná blanka. Uvažujme, ako bezvýhradne dôverujeme funkciám očného viečka. Impulzy zo siedmeho, respektíve tretieho lebečného nervu ich zatvárajú a otvárajú, poskytujú odpočinok a tiež a zároveň vylučujú jedinečnú kombináciu olejov, vody a hlienu, a tým, že túto operáciu vykonávajú najmenej 10 000-krát za deň, udržiavajú oko čisté a chránené. V Žalme 121 čítame šesťkrát hebrejské slovo šamar, ktoré sa prekladá ako „udržiava/ochraňuje“. Z neho pochádza slovo šemeroth, ktoré, čo je zaujímavé, znamená „očné viečko.“ Ak dôverujeme tenkému kúsku kože, že chráni oko, o čo viac musíme dôverovať Večnému Stvoriteľovi srdca, oka, očného viečka a každej časti nášho ľudského tela! Boh je citlivý v starostlivosti o Svoj ľud. Nie je prekvapením, že Žalm 121 nás učí, že ten, kto nás chráni a zachováva, je Ten, ktorého viečka sa nikdy nezatvárajú, lebo On nespí ani nedrieme. Milovaní, neochvejné oko večného Boha sa na vás upiera v tejto chvíli. Prečo sa neskloniť práve tam, kde ste, aby ste sa poďakovali?

„Učiň si koráb z dreva gófera“

(1. Moj. 6:14)

John Bennet

Úvodné verše 6. kapitoly knihy Genesis sú neuveriteľne smutné. Po stvorení dokonalého a krásneho sveta nastala po príchode hriechu taká spúšť! Vo veršoch sa píše: „A Hospodin videl, že sa množí zlosť človeka na zemi“ (v. 5), „lebo zem je plná ukrutností“ (v. 13), a „A Hospodin ľutoval, že učinil človeka na zemi, a mal bolesť vo svojom srdci“ (v. 6). Tvárou v tvár takému neustálemu zlu Božia spravodlivosť vyžadovala, aby ho Boh súdil. Je vynesený rozsudok: „Vyhubím človeka, ktorého som stvoril, z povrchu zeme“ (v. 7).

Práve v tomto bode je vyjadrený jeden z najväčších kontrastov Písma: „Ale Noach našiel milosť v očiach Hospodinových“ (v. 8). Hoci by sme mohli na základe toho, že je tu len jediný spravodlivý človek na svete a jeho rodina, oceniť hrozný stav zeme, je to svedectvo o Božom charaktere, pretože je to prvá zmienka o milosti.

Božia priazeň potom viedla k zjaveniu, v ktorom Boh Noachovi oznamuje, čo sa chystá urobiť, a v tomto zjavení popisuje zabezpečenie Noacha a jeho rodiny – „korábom z dreva gófera“.

Boh stvoril stromy v tretí deň svojho stvorenia a či už vtedy, alebo neskôr, bol tu cyprus, vždyzelený strom známy svojou trvanlivosťou, ktorý by bol k dispozícii v správny čas. Predpokladá sa, že práve tento strom mal poskytnúť „drevo gófera“, ktoré Noach potreboval. Aké pozoruhodné je aj to, že tieto stromy sa nachádzali v hojnom počte na správnom mieste, aby mal Noach všetky zdroje, ktoré potreboval na taký veľký stavebný projekt! Boh sa nikdy nenechá prekvapiť a milosť pripravuje!

Ale všimnite si aj to, že Noach koná: „A Noach učinil všetko tak, ako mu prikázal Bôh; tak učinil (v. 22). Noachova predstavivosť nebola zlá! Ale aká náročná úloha mu bola zverená! Iba malá pracovná sila a také obrovské plavidlo, ktoré bolo treba postaviť! Nečítame o tom, že by sa Noach pýtal na niečo alebo sa snažil o nejaké vysvetlenie. Hoci sa to píše o Abrahámovi, mohli by sme to tu aplikovať na Noacha, lebo „uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť“ (Rim. 4:3). Je naša viera taká veľká?

„lebo je dobrý Hospodin!“ (Žalm 135:3)

„Lebo ja viem, že je Hospodin veľký“ (Žalm 135:5)

Tento svet už videl viac tyranských despotov, chamtivých po moci a nárokových si slávu, ako si zaslúžili. Rozsievali strach a smrť iba na základe svojho rozmaru; kruto si podrobovali všetkých, ktorí sa odvážili spochybniť ich autoritu, alebo im odporovať.

Aký odlišný je od nich Pán! Je skutočne veľký. Nikdy nemusel bojovať, aby tým dokázal Svoju veľkosť, ale Jeho veličenstvo je v súlade s Jeho dobrotou a milosrdenstvom. Písmo nám pripomína, že „Boh je láska“ (1. Jána 4:8).

Sme obľúbeným cieľom Jeho nespočetného množstva požehnaní a Jeho milosrdenstva, ktoré prichádzajú každý deň. On je najväčším dobrodincom tohto sveta, pretože dal ľudstvu najväčší dar zo všetkých, Svojho milovaného Syna, ktorý sa stal našim Spasiteľom. Preto ďakujú Bohu mnohí z nás každý deň, rovnako ako apoštol Pavel, „za jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať“ (2. Kor. 9:15).

Jeho dobrota sa týka všetkých, bez výnimky: „Hospodin je dobrý všetkým a jeho zľutovania nado všetky jeho skutky“ (Žalm 145:9).

*Aký dobrý je Boh, ktorého ctíme;
Náš verný, nemenný Priateľ;
Jeho láska úmerná Jeho sile,
ju zmerať, či konca nájsť nik nevedel.*

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991